

İLİM İBADETTİR-1

Nureddin Yıldız'ın "Hadislerle Diriliş" (30.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Hadis ilminin de içinde bulunduğu bir kalıpta "İlmi nereye oturtacağız?" diye soracak olursak ilmi ibadetten başka oturtacak yer bulamayız. İlim ibadettir. Âlim de abid insandır. Yani abdest alıp namaz kılmak ne ise kitabını önüne alıp ders çalışmak da odur. Eline tespihini alıp 'sübhanallah' demek gibi talebenin veya hocanın karşısına geçip ders çalışmak da zikirdir, ibadettir.

İlmin ibadet olması namaz ibadetinin değerini hiçbir şekilde düşürmez. Oruç da ibadettir diye namaz bir zarar görüyor mu? Hac ibadettir diye oruç zarar görüyor mu? İbadetlerin çokluğu birbirlerinin değerini düşürmez. Birbirlerine değer katarlar. Ramazanda oruç ibadeti var, teravîh ibadeti var, Kur'an okuma ibadeti var, sadaka ibadeti var, itikâf ibadeti var; toplamından ramazan heyecanı çıkıyor.

Oruç teravihi ezmiyor. İtikâf orucu ezmiyor. Bir ibadetin varlığı diğerinin değerini düşürmüyor. Bilakis artırabiliyor.

İlim ibadettir dediğimiz zaman "âlim olmayıp ilimle meşgul olmayanlar fasık mı oluyorlar öyleyse?" sorusu akla gelebilir. Hayır. Ramazanda itikâf diye bir ibadet var, itikâfa girmeyenlerin oruçları kabul olmuyor mu? Hayır. İtikâfa girenler daha fazla sevap kazanıyorlar. İlim de böyledir. İlimle meşgul olmayan, âlim olmayan cehennemlik olmuyor. Ama âlim namaz gibi iş yapıyor. Üstelik namazı da aksatmaya hakkı bulunmuyor. Bir insan ilimle meşgul olduğu için Allah'ın emirlerinden herhangi birinden muaf olmuyor.

İbadet deyince aklımıza hep abdest almak, kıbleye dönmek, seccadeyi sermek geliyor. İlimin abdesti de niyettir. Allah'ın şeriatını öğrenmeye niyet ederek ilimle meşgul olduğun sürece ibadettesin. İlim bu kadar basit, bu kadar kolay ve bu kadar da tatlı bir şey.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin hadis hoparlörü denilebilecek bir sahabe olan Ebu Hureyre, "Bir yerde oturup bir saat ders çalışmayı, bin saat ibadete tercih ederim" diyor. Bir rivayette de "Kadir Gecesi Kâbe'nin kenarında bulunmaktansa ders çalışmayı tercih ederim" diyor. İlim başka bir şey. Çünkü ibadet namına ne biliyorsan bu ilimle öğrenilecek. Âlimler eğer bu payeye sahip olmazlarsa, ilmin değer kaybettiği bir ortamda ibadetler zaten değer kaybediyor ve iman, kimlik kaybetmiş oluyor.

Bunun için şehitler hakkında cennette gıpta edilecek makam müjdeleri bulunduğu hâlde bazı âlimler, "kıyamet gününde şehitlerin âlimlere imreneceklerini" söylüyorlar. Çünkü şehidin akmış kanı, âlimin damlayan mürekkebi var. O mürekkebi şehidin kanından değerli gören naslar var.

İlim ve âlim bizde sıradan değil, tepeden konulardır. Bu sebeple hiç tereddüt etmeden ilim ibadettir diyoruz. Bunu dedikten sonra bizim de cevaplanması gereken yığınla sorumuz var.

Bir: Eğer ilim ibadetse ibadet için geçerli olan temel prensipler, ilim için de geçerlidir. Ama ibadet için temel prensip abdest değildir. Çünkü abdest, orucun-haccın-zekâtın şartlarından biri değildir. Abdest sadece namazın şartlarındandır. Her ibadetin kendine mahsus bir altyapısı vardır. Mesela namazın altyapısı abdesttir. Abdestin altyapısı istibra, istincadır.

Bütün ibadetlerin içini dolduran, aksi takdirde ibadet olmaktan çıkaran iki temel şart vardır: İhlas yani Allah'a niyet etmek ve mütabaat. Mütabaa; tâbi olmak ve iz sürmek demektir. Allah'ı kastedeceksin, Resûlullah'a tâbi olacaksın.

Niyet Allah'tan başka bir şey ise ve uygulama Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem göre değilse o zaman herhangi bir şekilde ona ibadet diyemeyiz. Bir insan, namazı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem kıldığı gibi değil de yöresel bir etkinlik olarak kılsa, niyet etmiş ve abdest almış olsa bile o namaz olmaz.

Her ibadetin Peygamber standardı vardır. Buna mütabaat denir. Tâbi olmak kelimesinden gelir. Peygambere tâbi olacaksın. Bugünkü lisanımızla söylersek: İz süreceksin. Resûlullah'ın ve ashabının -Allah onlardan razı olsun- ayak izleri var, o izlerden gideceksin.

İbadette modernizasyon olmaz. İlim de bir ibadettir ve modernizasyon kabul etmez. Bilgisayardan veya başka cihazdan okunur, kalem yerine lazerli bir cihaz kullanabilirsin. Bunlar mütabaata engel şeyler değil. İlimde Kur'an eksenli olmak, Resûlullah eksenli olmak, ilmin sonucunu Allah'ın rızasına bağlamaktır ve mütabaat dediğimiz şeydir.

Kur'an'ı okuyup önceleştireceksin ve bunu Allah için yapacaksın. Gayen Allah olacak. Diplomayı aşmış olacaksın. Senin gözünde sana verilen bir diplomayla benim elimdeki şu not kâğıdı arasında fark olmayacak. Çünkü o dört yıl sonra önüme verilen bir kâğıttır. Bu da notlarımı tuttuğum bir kâğıttır. Esas gaye Allah'ı, Peygamberi'ni ve şeriatı öğrenmek ise sen Allah'ı kastediyorsun demektir. Bu uygundur. Yöntem de Allah'ın şeriatının yöntemi yani Peygamber aleyhisselamın izinin sürüldüğü bir yöntem ise ilim ibadettir. Böyle bir ilmin de sonu cennettir.

Peki bunu nereden biliyoruz?

Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in Tirmizi'de rivayet edilen meşhur 2647. hadis-i şerifinde Enes ibni Malik radiyallahu anh rivayet ediyor: مَنْ حَرَجَ فِي طَلَبِ الْعِلْمِ فَهُوَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ: "İlim maksadıyla yola çıkan, dönünceye kadar Allah yolundadır." Dönünceye kadar Allah yolundadır. Biz "Allah yolunda" kime diyoruz? Mücahide, şehit ve gazi olacak kimseye. Uhud'a giden mücahitler için "Allah yolunda" deniyordu. Şu yukarıdaki iki şarta uygun olarak talebelik standartlarını yakalayan bir Müslüman da Allah yolundadır.

Bu yüzden talebe zengin de fakir de olsa, fakihler "tıpkı gaziler gibi zekât alırlar, hak ederler" demişlerdir. Zenginin çocuğu ama olsun. Defteri-kalemi çantasında dolaşan ve mütabaat ve ihlas şartına uygun biçimde ilimle meşgul olan mümin, Allah yolundadır –"dönünceye kadar."

Mirkâtu'l-Mefâti'h'te güzel bir dipnotla bu hadis-i şerifi Aliyyü'l-Kârî şerh ediyor: "Kim çıkarsa" ifadesinde "evinden veya şehirden, fark etmez" diyor, "illa gurbete çıkmak gerekmiyor. Evinden o niyetle çıktın mı sen Allah yolundasın."

أَيُّ فِي الْجِهَادِ وَاتِّعَابِ النَّفْسِ كَمَا فِي الْجِهَادِ لِمَا أَنَّ فِي طَلَبِ الْعِلْمِ مِنْ إِحْيَاءِ الدِّينِ وَإِدْلالِ الشَّيْطَانِ

Diplomaperestlik değil ilmi ibadet gören mümin anlayışını konuşuyoruz. "Allah yolundadır" deyimi "cihat" anlamındaymış, neden? طَلَبِ الْعِلْمِ "Çünkü ilimle meşgul olmak" مِنْ "İHYَاءِ الدِّينِ" "dini yaşatmak" وَإِدْلالِ الشَّيْطَانِ "ve şeytanı batırmaktır." وَاتِّعَابِ النَّفْسِ "Kendini Allah yolunda yormaktır." كَمَا فِي الْجِهَادِ "Zaten cihatta da bunlar var."

Cihatta ne var? İslam yüceliyor ve şeytan perişan oluyor. Mücahit kahroluyor orada, eziyetler çekiyor, gurbet çekiyor, terliyor, yoruluyor, uykusuz kalıyor. İlim talebesi de aynı şekilde dinini yaşıyor. O okumasa, bu okumasa, herkes biyoloji-matematik okusa din cahillerin elinde kalıyor. O zaman din, toplumda terakki etmiyor. Talebe bunu sağlıyor, o ilim öğrendikçe şeytan perişan oluyor ve talebe de gece-gündüz emek veriyor.

Dönünceye kadar Allah yolunda olan ilim talebesine bir konum belirlemiş oluyoruz. Peki ya döndükten sonra: O zaman konumu değişir ve Peygamber vârisi olur.

“Allah yolunda olmak” talebe iken durduğu konum. Ondan sonra unvan sahibisin. Sen o esnada sadece Allah yolunda bir mücahittin; unvan yok, rütbe yok. Hocan icazet verdi, evine döndün. Konum sahibi oldun. Nedir o konum? **وَارِثُ الْأَنْبِيَاءِ** Peygamberlerin vârisi.

Ne diyor hadis-i şerif; “Peygamber’le arasında bir puan fark var, o da nübüvvet yani peygamberliktir.” Ebediyen de peygamber olamayacağına göre aşılabilir bir noktaya gelmiş oluyor. “Peygamber olamayacaksın, dur burada” deniyor. Ama demek ki bir adım daha atsa peygamberlerle aynı safta dirilecek.

İlim ibadettir dedik. İbadeti de şöyle parantez içine alıyoruz ki cihat düzeyinde ibadettir diyoruz, ‘sıradan’ ibadet değil. Bunun için talebe, bu ümmetin zekâtını da alır. Fakir fukarasının, zenginin duasını da alır. **حَتَّىٰ الْأَحْتَانُ فِي الْبَحْرِ** “Denizin dibindeki balıklar bile ilim talebesine dua ederler.” Bu, ümmetin okyanuslarındaki balıklarına kadar her şey ilim talebesine feda olsun demektir. Balığın ne dua yapacağı bir gün belli olur. Taşların ve kuşların da dili var. Allah duyuyor.

İki: Nasıl ki Allah’ın beden nimeti bir Müslüman’da kötüye kullanıldığında cehennem nedeniyse, kötüye kullanırsa ve secdeye alınırsa koysa cennet sebebi olacak idiyse bedeni... Allah için tutup kaldırırsaydı el, meleklerin öptüğü el olacaktı kıyamet günü ama şeytan için tutup kaldırırsa ateşte yanacaksa... Nasıl ki dil şeriat konuşsaydı meleklerin öptüğü bir dil olacaktı ama menhiyat ve münkerat konuşunca da şeytanın yaladığı bir dil oluyorsa...

İlim de Allah için kullanıldığında önce mücahitlik sonra da peygamberlerin vârisi olma unvanını getirdiği, bu kadar yükseğe kaldırdığı gibi oradan fırlattığı zaman da parçası bulunamaz hâle getirir. Çok zengin bir adamın o parayla işleyeceği rezilliklerle, fakir bir çulsuzun işleyeceği rezilliklerin aynı olmaması gibi. Birisi bir kadeh içip alkolden dolayı cehenneme yuvarlanacak; öbürü ise elli arkadaşına düğünde kokteyl vererek, elli kişinin alkülüyle. Az ilmi bulunan birinin şeytana düşme ihtimali, şeytanın ağlarına takılması ile derya misali âlimin takılma ihtimali aynı değil.

Dolayısıyla ilim nimettir ve ibadettir; o kadar da tehlikedir. Çünkü ilim fırsattır, enerjidir. Bu enerjiyi kullanamazsan, saklama koşullarını beceremezsen bomba gibi patlar. Nasıl Japonya’da bir nükleer santral patladı da bütün dünyanın helâk olduk diye ödü patladı. Bir âlim de basit bir hidrolik barajdan akan su değildir, nükleer güçtür. Vahiy yüklü kafası! Kafasında Allah ve Peygamber var. Maazallah, o bir patladığı zaman ümmet infilak eder. Bunun için âlim, imkân kadar zarar demektir. Kaynak kadar bela demektir. Fırsat kadar tehlike demektir.

Bir mürşidin dizinin dibinde terbiye görmeden ve silsilesi Resûlullah’a bağlanan bir icazet halkasında su içmeden, kendi kendine üretmek âlim olanları -büyük oranda sadece bilgi sahibi olanları- âlim diye adlandırmak istemiyoruz. Patladıkları yerde ümmete kanserojen sebepler üreten bir tehlikeye dönüşmüşlerdir. Ümmeti ifsat etmeleri ıslah etmelerinden fazla olmuştur.

İlim bir güçtür. Hem de nükleer güçtür. Bu nükleer güç sıradan biçimde, bıçakla adam öldürmeye benzemez. Bir insan elindeki bıçakla öldürse beş bin kişi öldürebilir diyelim. Sıraya dizse, kurban keser gibi kesse beş bin kişiden sonra yatıp uyur herhâlde. Gerisi de kaçır. Ama nükleer silahla bir kitle toptan helak olabildiği gibi bir cahilin, “Haydi gelin arkadaşlar, biraz alkol alalım bu akşam” demesiyle âlimin, “Düğünde alkolün zararı yoktur, ashab-ı kiramin zamanındaki alkol çok gliserinliydi de ondan zarar veriyordu. Milli piyango da haram olmaması lazım, çünkü devlet kontrolünde” demesi aynı şey değildir.

Bir cahil piyango bileti alır, kendini helak eder, çocuğuna haram yedirir. Ama âlim bilinen, âlim olduğu vehm edilen biri televizyona çıkar da “Piyangonun zararı yok canım, otellerde satılıyor, kumarhanede satılmıyor” deyiverirse bir nesil batırır maazallah. Tıpkı haccı Allah rızası için değil riya için yaptığı zaman müşrik olarak evine dönmesi gibi. İnsan bu rıyanın ağırlığına göre şirke de giriyor, maazallah.

Üç: Bir çocuk, babasının her dönüşünde bakkala uğrayıp çikolata aldığını bildiği için namaza gitse bu namaz, namaz olmuyor. Çocuk çikolatanın peşinde gidiyor, camiye gitmiyor. İki gün babası bu kuralı unutsa “Benim çok ödevim var, gelmiyorum” diyecek çocuk.

Küçük bir dipnot: “Camiye gelersen bakkala uğrarım” dememek lazım. Çocuk şartlı ve ücretli ibadete alıştırılır. “Yasin’i ezberlersen bisiklet alacağım” taktiği pedagojik açıdan yanlış bir harekettir. Yasin ezberlesin, araba al, bunun zararı yok. Yaptığı işe ödül vermek lazım ama ödül karşılığı iş yapmasın. Hem çok daha değerli hem daha orijinal bir iş olur. Böylece sen de para karşılığı Yasin ezberletmemiş olursun.

Peki, camide imam ücret alıyor. Öyleyse imamın namazı olmuyor mu? Müslümanlar’ın ücretle bir imam tutmaları namazın devamlılığı açısından bir zorunluluktur. Bu açıdan fukaha -rahmetullahi aleyhim- “imamın ücretli bulunması namaza mâni değildir” demişlerdir.

İlim de namazın yerine konacak. Âlim kendine böyle bir ölçü biçecek. İlmini ücretle satan âlim, tıpkı çarşamba izin günüdür diye namaz kılmayan imam gibidir. Ama âlim ücret almayacak da sefaletten mi ölecek? Devlet başkanının yüz katı yüksek bir ücret olsa bile imamın-âlimin billahi hakkıdır. Âlim dünyanın en yüksek maaşı ile yaşasa, bir kelime öğrettiğine karşılık bir kilo altın olsa helal ü hoş olsun âlime. Âlim bizim imanımızın garantisidir çünkü. Bize cenneti gösteriyor da dünyanın bütününe ücret olarak olsa ne olur? Ama o fiyatı olan biri olmamalı, kendine fiyat biçmemelidir. Ümmet onu her takdirin üstünde tutmalıdır.

Süfyan-ı Sevrî rahmetullahi aleyh, tâbiinin ağır adamlarındandır. Yine tâbiinden Dahhak isimli zattan bir söz (Zehebî, Siyeru Alami’n-Nübela, 4/599) naklediyor: *كَانَ الضَّحَّاكُ يُعَلِّمُ وَلَا يَأْخُذُ أَجْرًا* “Dahhak insanlara öğretirdi ama ücret kabul etmezdi.” Onların sahabeden gördükleri budur.

Dört: İlimin ibadet oluşunu nereye oturtuyoruz? İbadet nereye oturtuluyorsa oraya oturtuyoruz. Ancak ilim adamı diye bir vasıf birkaç kişinin yakasına rozet olarak konup gerisi de “kaderimiz cehalettir, Allah’tan gelene razıyız, cahillliğimiz başımızın üstüne” dememelidirler. Bu ümmet tepeden tırnağa, beşikten mezara kadar ilim erbabıdır.

Birimiz Allah’ın kitabını bütün kıraatleri ile okuyacak düzeydedir. Birimiz de sadece Fatiha suresinde Allah ne buyurduysa onu bilir. Ama hepimiz ilim düşkünüz. Anlarız-anlamayız; hepimiz ilim meclisini severiz. Âlim olmak isteriz, olamazsak bari talebeliğe devam edelim deriz. Talebe

olamazsak bari âlimi-talebeyi sevelim deriz, gideriz medreseyi temizleriz. Ama her hâlükârda ilimle bağımızı koparmayız.

Muaviye bin Kura isimli zattan İbni ebi Şeybe bir nakil yapıyor: *أَدْرَكْتُ ثَلَاثِينَ مِنْ مُزَيْنٍ كُلُّهُمْ قَطَّعْنَ أَوْ طُعْنَ أَوْ ضَرَبْنَ أَوْ ضُرِبْنَ* “Şu Müzeyne denen yerden otuz kadar insan gördüm.” Yani ashab-ı kiramdan, tâbiinden büyük insanlar görmüş. “Kiminin yarası var kimi cihada gitmiş adam öldürmüş yani gazi olmuş, kimi dövmüş, kimini dövmüşler...” Yani sıradan insanlardılar. İçinde yaralısı-gazisi var, kahramanı-sakatlanmış var.

Bir Müslüman toplum karakterini tasvir ediyor, Allah ondan razı olsun. *كَانَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ إِذَا* “Cuma saati olduğunda *إِغْتَسَلُوا* gusül abdesti alırlardı, *وَلَبَسُوا مِنْ أَحْسَنِ ثِيَابِهِمْ* en güzel elbiselerini giyerler, *وَتَطَيَّبُوا* en güzel kokularını sürünürlerdi.” Parfümlerini değil, kokularını sürünürlerdi. *ثُمَّ رَحُوا* “Sonra yola çıkarlardı, *وَصَلُّوا رَكَعَتَيْنِ* sonra da iki rekâtı kırlardı.”

Gusül abdesti almışlar çünkü sünnettir. En güzel elbiselerini giymişler çünkü cuma bayramdır. Koku sürünmüşler, parfüm değil. Her yerini kokutup yanındaki Müslüman’a da “cumayı da kılmıyorum, vazgeçtim be!” dedirtecek kadar da değil. Çünkü cuma kalabalık. Herkes kendi sevdiği kokuyu fıçıyla sürerse, öbür adamın burnuna hoş gelmeyebilir. Sadece ter kokmayacak kadar yakalarına sürmüş, sonra da yola çıkmışlar. Gelip iki rekât cumayı kılmışlar.

“Sonra bakardın ki onlar oturuyorlar, bildiklerini bilmeyenlere öğretiyorlar.”

Ümmet-i Muhammed’in bir mahalle camisindeki tablosu. Sünnete uygun geliyor, cuma namazını kılıyor, cuma namazından sonra “bana abdesti öğret” diyene abdesti öğretiyor. Hocaya salmıyor. “Otur yavrum” diyor, ona abdesti öğretiyor. Öbürü orucu öğretiyor. Hocaya salmak yok; çünkü herkes dininin hocası. Sadece hocalar mı cennete girecek? “Hoca herkese nasihat etsin!” Sen ne güne duruyorsun? “E, ben hoca değilim...” Niye cuma kıldın? Cumayı biliyorsan cumayı anlat. Cuma ibadet değil mi? Sen cihat etmeyi biliyorsun. Nasıl cihat ettiğini anlat, gençleri teşvik et.

Eğer Allah diye bir davan varsa senin, herkesin yapabileceği bir hocalık muhakkak var.

Beş: Tirmizî’de 2376, Ahmed bin Hanbel’de 15794, İbni ebi Şeybe’nin Musannef’inde de 498, Darimî’nin Sünen’inde de 2772. hadis-i şerifi İbni Kâb ibni Mâlik el-Ensârî radiyallahu anh rivayet ediyor. O da babasında naklediyor. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurmuş ki: “Bir koyun sürüsüne dalan iki aç kurdun o sürüye verdiği zarar, bir insanın mal-fors hırsıyla dinine verdiği zarardan daha fazla değildir.”

Yani bir insan mal ve fors için dinini kullanıyor ve bu bir zarar oluşturuyor. İki tane kurt da sürüye dalıyorlar. Onlar da sürüye zarar veriyor. Bu adamın dine verdiği zarar, sürüye verilen zarardan daha fazladır.

Bu açık bir şekilde, dini alet edip dünyalık elde etmek isteyen âlim insanı ikaz ediyor öncelikle. Bunu cahil de yapar. Yeri gelir cahilin eline de böyle bir fors düşer. Ama din üzerinde konuşmak daha çok âlim insanın işidir. Din adlı bir otoriteyi kullanan insan dinine daha fazla zulmeder. Burada Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem dinden geçinmek konusunda ikaz ediyor. Eğer bunu sürüyle kıyaslayacak olsak, “Koyun sürüsü iki kurdun elinde ne zarar görüyor ki?” diye merak ederiz.

İbni Recep el-Hanbelî'nin bu hadisle ilgili küçük bir şerhi var. Allah rahmet eylesin, bir hocam o kitabı tavsiye etmişti bana da okuduğumda pek bir şey anlamamıştım. Sonraları 28 Şubat'ta o hocama çok Fatiha okudum. O zamanlar hafız yetiştiriyordum. Her hafıza hatim okuduğunda o hocamı yâd etmelerini söyledim. Koltuklarını satmamak için ihtilalcilere önce dini nasıl ikram ettiler, gözlerimle gördüm 28 Şubat'ta. Çok esef etmiş ve hadis-i şerifin ne demek istediğini o zaman anlamıştım. İnşallah kendime de ders çıkarmışım.

Burada bir dikkat var. Neden "Bir kurt koyuna saldırırsa..." buyurmuyor da "İki kurt sürüye saldırırsa" buyuruyor? Çünkü bir kurt koyunu parçalar, bunu biliyoruz. İki kurt, iki koyunu parçalar olması lazım. Meğer bu öyle değilmiş. Bu da çoban kültürü.

Bir kurt bir sürüye saldırdığında iki-üç tane koyunu boğup bir tanesini yiyip gidermiş. Ama iki kurt bir koyun sürüsüne saldırdığında tamamını boğmadan bırakmazlarmış. Aslında kurt yarışı böyle oluyormuş. Herhâlde "Kaç tane boğdun?" diye soruyorlar birbirlerine. Hepsinin işi bitince bir tanesini kapıp kaçarmış kurtlar.

Bu misalden anlaşılıyor ki Haçlılar ve Moğollar saldırırsa on tane cami yıkarlar, beş bin Müslüman öldürürler anca. Yeni gelenler Allah'ın izniyle daha büyük cami yapar, yeni nesil daha mücahit yetişir. Ama Müslümanlar'ın fitreleriyle-bağışlarıyla okuyup ilim adamı olmuş birisi dininden geçinmeye kalktığında, dinini kökünden boğmadan nefes alamıyor demek ki. Bu sebeple âlimin tehlikesi kâfirin tehlikesinde daha fazla ve bu yüzden aleyhissalatu vesselam Efendimiz, "Size sizin dilinizle konuşan âlimden gelecek zarardan daha çok korkuyorum" buyuruyor. Asıl zarar sizin dilinizi konuşan ve ilim sahibinin zararındır.

Ümmetimizin âlimlerini ve fırkalarını kastederek söylemiyoruz, hastalığı konuşuyoruz. Kimin bundan gocunacak bir kulağı varsa bu ona oturmuş demektir. Kendini islah etsin. Dininden geçinmek, yaptığı işten dolayı maaş almak değildir. Âlim de maaş almalı, en yüksek maaşı almalı. Kur'an müderrisleri en yüksek maaşı almalıdır. Çünkü bu ümmetin en hayırlısı onlardır. Kur'an muallimi için sıradan memur maaşı mı olurmuş? Ama kolunda saati olmayacak, o şartla. Kur'an mualliminin saati olmaz. Güneş vardır. Güneş doğduğuna göre ders başladı. Güneş batıncaya kadar dersler devam eder. Eğer mantık sekiz-beş olursa o zaman memur maaşına tâbi olursun, uygun maaş odur.

Ümmetin Kur'an-fıkıh-ilim ehli insanları paradan ve koltuktan uzak durmalıdırlar. Koltuklarda onlar oturmalı, koltuk onların kafasına oturmamalıdır. Parayı ceplerine koymalıdırlar, gönüllerine değil. Böylece ilimlerini Allah'ın dinini sömürmek için değil ihya için kullanmış olurlar.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.